

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **JAFRA shoecomponents s.r.o.**, IČO: 489 101 71, se sídlem tř. Tomáše Bati 1642, Otrokovice, zast. Mgr. Radkem Salajkou, LL.M., advokátem, se sídlem Hlubočepská 1156/38b, Praha 5, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2024, č. j. 32415/24/5300-21443-711275, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 8. 2025, č. j. 29 Af 54/2024-192,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] V tomto rozsudku jde o posouzení daňové povinnosti žalobkyně k dani z přidané hodnoty (DPH) za zdaňovací období září až listopad 2014 a březen 2015.O té rozhodly finanční orgány poté, co byla nařízena obnova daňového řízení na základě rozsudku trestního soudu, kterým byla schválena dohoda o vině a trestu žalobkyně za spáchání zločinu zkrácení daně dle § 240 odst. 1 a 2 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník.

[2] Finanční úřad pro Zlínský kraj (správce daně) v původních platebních výměrech za zdaňovací období září 2014 až listopad 2014 a březen 2015 ze dne 3. 11. 2015, č. j. 1762899/15/3306-52525-703147, č. j. 1724002/15/3306-52525-703147 a č. j. 1715585/15/3306-52525703147, a ze dne 21. 11. 2017,

č. j. 200247/17/3306-52525-703147, významně snížil nárok žalobkyně na nadměrné odpočty, které uplatňovala v daňových přiznáních za uvedená zdaňovací období, neboť žalobkyně měla a mohla vědět, že se účastní podvodu na DPH. Žalobkyně v těchto zdaňovacích obdobích uplatnila nárok na odpočet DPH za přijatá zdanitelná plnění od české společnosti MARCEP s. r. o. (dále jen „MARCEP“), jejichž předmětem byly dodávky kůže (výrobní materiál žalobkyně), doprava a celní a administrativní služby. MARCEP měla zboží kupovat od italské společnosti Conceria Benvenuti, srl a německé společnosti BSL Schuhfertigteille GmbH.

[3] K odvolání žalobkyně proti právě uvedeným platebním výměrům žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 9. 2017, č. j. 38810/17/5300-21443-712165, platební výměry změnil (snížil vyměřené odpočty za jednotlivá zdaňovací období). Žalovaný dále rozhodnutím ze dne 7. 3. 2019, č. j. 9628/19/5300-21443-712165, zamítl odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru za zdaňovací období březen 2015 a původní platební výměr potvrdil.

[4] Žalobkyně proti citovaným rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 9. 2017 a 7. 3. 2019 podala žaloby, o nichž krajský soud rozhodl rozsudkem ze dne 24. 11. 2020, č. j. 29 Af 87/2017-165, tak, že obě řízení o žalobách proti rozhodnutím žalovaného spojil ke společnému projednání a následně obě rozhodnutí žalovaného zrušil a věci mu vrátil k dalšímu řízení. Kasační stížnost žalovaného pak Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 30. 6. 2021, č. j. 4 Afs 387/2020-44. Nejvyšší správní soud, ani krajský soud se neztotožnily s názorem žalovaného, že ve věci prokázání vědomé účasti žalobkyně na podvodu unesl své důkazní břemeno.

[5] Žalovaný poté opětovně zamítl odvolání žalobkyně proti snížení nadměrného odpočtu rozhodnutími ze dne 28. 4. 2022, č. j. 11538/22/5300-21443-701707, a č. j. 11543/22/5300-21443-701707. Žalobkyně tato rozhodnutí napadla žalobami, o nichž krajský soud rozhodl rozsudkem ze dne 20. 2. 2024, č. j. 29 Af 38/2022-100, tak, že obě řízení žalobách proti rozhodnutím žalovaného spojil ke společnému projednání a následně obě rozhodnutí žalovaného zrušil a věci mu vrátil k dalšímu řízení. Znovu se neztotožnil se závěrem daňových orgánů, že žalobkyně o své účasti na daňovém podvodu mohla a měla vědět. Ke kasační stížnosti žalovaného nicméně Nejvyšší správní soud citovaný rozsudek zrušil, a to rozsudkem ze dne 16. 10. 2024, č. j. 6 Afs 74/2024-50, a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný však na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Afs 74/2024-50 nečekal a vázán právním názorem krajského soudu v rozsudku č. j. 29 Af 38/2022-100 opětovně rozhodl o odvolání proti původním platebním výměrům tak, že změnil původní platební výměry ve prospěch žalobkyně tak, že částka vyměřené daně odpovídala původním daňovým tvrzením (rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2024, č. j. 16982/24/5300-21443-701707). Krajský soud proto usnesením ze dne 26. 11. 2024, č. j. 29 Af 38/2022-169, odmítl žaloby proti rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 4. 2022, č. j. 11538/22/5300-21443-701707 a č. j. 11543/22/5300-21443-701707, neboť shledal, že odpadl předmět řízení.

[7] Žalovaný dne 4. 7. 2024 nařídil z moci úřední dle § 119 odst. 1 daňového řádu obnovu řízení ve věci daňové povinnosti k DPH za předmětná zdaňovací období z důvodu nových skutečností zjištěných z rozsudku Okresního soudu ve Zlíně ze dne 1. 11. 2022, č. j. 4 T 32/2022-2127 (dále jen „trestní rozsudek“), kterým byla ve smyslu § 314r odst. 4 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, schválena dohoda o vině a trestu.

[8] Správce daně pak v obnoveném řízení platebními výměry na DPH ze dne 9. 9. 2024, č. j. 1432032/24/3306-52523-711071, č. j. 1432112/24/3306-52523-711071, č. j. 1432125/24/3306-52523-711071 a č. j. 1432142/24/3306-52523-711071 (dále jen „předmětné platební výměry“) vyměřil podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“), a podle § 147, § 139 odst. 1 a § 90 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, žalobkyni nadměrný odpočet za zdaňovací období září 2014 ve výši 500.371 Kč, za zdaňovací říjen 2014 ve výši 711.041 Kč, za zdaňovací období listopad 2014 ve výši 571.224 Kč a za zdaňovací období březen 2015 ve výši 566.699 Kč.

[9] Následně žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím podle § 116 odst. 1 písm. c) daňového řádu zamítl odvolání žalobkyně proti předmětným platebním výměrům.

[10] Krajský soud nadepsaným rozsudkem zamítl žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného. S odkazem na rozsudek NSS ze dne 22. 11. 2024, č. j. 3 As 75/2024-65, uvedl, že *„správní orgány i správní soudy jsou rozsudky trestních soudů vázány [§ 57 odst. 1 písm. c) správního řádu a § 52 odst. 2 s. ř. s.]“*, a dále, že *„správní soud (ani správní orgán) nemůže hodnotit závěry trestních rozsudků, pokud jde o spáchání trestného činu a osoby pachatele“*.

[11] Žalovaný prokázal nejen existenci podvodu na DPH v souvislosti se zdanitelnými plněnými přijatými žalobkyní od MARCEP, ale i existenci objektivních skutkových okolností svědčících o vědomosti žalobkyně o její účasti na daňovém podvodu na základě trestního rozsudku. Z výroku trestního rozsudku lze jednoznačně učinit závěr, že pochybnosti žalovaného stran plnění poskytnutého MARCEP byly zcela oprávněné, žalobkyně od uvedené společnosti plnění nikdy nepřevzala, cena byla uměle navýšena a žalobkyně o všem věděla. Žalobkyně nesprávně uvádí, že sjednaná dohoda o vině a trestu nemá dopad do daňového řízení a že důvod k sjednání spočíval ve snaze vyhnout se náročnému trestnímu řízení, jelikož z trestního rozsudku vyplývá, že se všichni aktéři včetně žalobkyně k trestné činnosti dobrovolně přiznali a uvedli, že dotčené plnění bylo fiktivní za účelem maximalizace daňového odpočtu.

[12] Krajský soud neshledal důvodné námitky vůči porušení zásady *ne bis in idem*, jelikož žalovaný nařídil obnovu řízení, protože vyšla najevo nová skutečnost, kterou byl trestní rozsudek, jež mohla mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Na základě trestního rozsudku v obnoveném řízení došlo ke zrušení původního rozhodnutí ze dne 20. 6. 2024, č. j. 16982/24/5300-21443-701707, a k vydání nyní napadeného rozhodnutí žalovaného. Nedošlo ani k porušení zásady litispendence, jelikož krajský soud usnesením ze dne 26. 11. 2024, č. j. 29 Af 38/2022-169, odmítl žalobu žalobkyně z důvodu nařízené obnovy řízení a odpadnutí předmětu řízení. Žalobkyně mohla namítat v řízení o obnově řízení a v odvolání proti rozhodnutí o jejím nařízení, že se žalovaný s trestním rozsudkem

seznámil dříve, než tvrdil, v důsledku čehož nebyly splněny podmínky pro obnovu řízení. Žalobkyně však tyto námitky neuplatnila, a rozhodnutí o nařízení obnovy řízení se tak stalo pravomocným.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[13] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka") kasační stížnost. Namítá porušení zásady *ne bis in idem* a především to, že se krajský soud nezabýval jednotlivými tvrzeními stěžovatelky a ani tím, zda žalovaný prokázal, že stěžovatelka o existenci daňového podvodu měla či mohla vědět. Nedošlo tak k náležitému zjištění a hodnocení skutkového stavu věci, v důsledku čehož je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný.

[14] Trestní rozsudek schválil dohodu o vině a trestu mezi státní zástupkyní, stěžovatelkou, jejím jednatelem a prokuristou, v důsledku čehož neproběhlo v trestním řízení ani následně ani v řízení před krajským soudem dokazování. Tak bylo porušeno ústavně zaručené právo stěžovatelky na spravedlivý proces a na obhajobu. Výsledek řízení před správními soudy měl být podkladem pro návrh na obnovu trestního řízení ze strany stěžovatelky, což bylo postupem krajského soudu znemožněno.

[15] Krajský soud se odmítl zabývat námitkou, že prohlášení viny mohla stěžovatelka učinit v důsledku psychického nátlaku souvisejícího s náročným trestním řízením, aby se vyhnula potenciálně traumatizujícímu průběhu trestního řízení.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že krajský soud věc posoudil správně. K porušení zásady *ne bis in idem* nedošlo, jelikož k vydání rozhodnutí žalovaného č.j. 11538/22/5300-21443-701707 došlo až po zrušení dříve vydaných rozhodnutí žalované krajským soudem. Dále uvedl, že trestní rozsudek se do jeho dispozice dostal až 26. 6. 2024 a stěžovatelka se mohla k tomuto rozsudku vyjádřit v rámci odvolání proti rozhodnutí o nařízení obnovy řízení, což však neučinila.

[17] K absenci dokazování žalovaný uvedl, že krajský soud považoval skutkový stav za dostatečně zjištěný a neměl potřebu další dokazování provádět. K vázanosti pokynu Nejvyššího správního soudu v rozsudku č.j. 6 Afs 74/2024-50 ze dne 16. 10. 2024 žalovaný uvedl, že tento pokyn směřoval k již dříve skončenému řízení, ve kterém byly žaloby posléze odmítnuty, a tento pokyn tak neměl dopady do nynější věci. Byly splněny podmínky pro rozhodnutí bez nařízení jednání. Dokazování proběhlo v daňovém řízení a úkolem krajského soudu je přezkum rozhodnutí o odvolání, nikoliv opětovné provedení dokazování.

[18] Ve vztahu k námitce stěžovatelky, že nedošlo k řádnému zjištění skutkového stavu, žalovaný připomenul, že dle § 52 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s."), je krajský soud vázán rozhodnutím trestního soudu o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal. Trestní rozsudek se zabýval totožným jednáním a totožným skutkem, jaký byl předmětem daňového řízení, a v této situaci musel krajský soud dojít ke

stejnému závěru jako v trestním rozsudku. Tomuto závěru odpovídá i judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek č.j. 7 Afs 160/2021-89 ze dne 27. 4. 2023). Bylo tak nadbytečné zkoumat další objektivní okolnosti svědčící o vědomém zapojení stěžovatelky do podvodu na DPH uvedené v rozhodnutí o odvolání i k nim vztahující se žalobní námitky.

[19] Prohlášení viny nemůže být výsledkem procesní strategie obviněného, jelikož by obvinění v případě neviny stěží přiznávali vložení MARCEP do podvodného řetězce a několikanásobné navýšení ceny zboží bez ekonomického opodstatnění. Žalovaný připouští možnost, že by se hypoteticky mohlo v obnoveném trestním řízení ukázat, že obviněný nebyl vinen, ačkoliv prohlásil vinu. Žalovaný však nemá informace, že by návrh na obnovu trestního řízení byl podán.

[20] Úkolem krajského soudu byl přezkum rozhodnutí žalovaného, nikoliv vytváření rozsudků, které by mohly být stěžovatelkou použity při obnově trestního řízení. Stěžovatelka by tak měla nejprve usilovat o obnovu řízení a jiný výsledek trestního řízení, který by následně mohla použít v daňovém řízení.

III. Posouzení kasační stížnosti

[21] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[22] Kasační stížnost není důvodná.

[23] Podle § 52 odst. 2 s. ř. s. *soud je vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím soudu o osobním stavu. O jiných otázkách si soud učiní úsudek sám; je-li tu však rozhodnutí o nich, soud z něj vychází, popřípadě tam, kde o nich náleží rozhodovat soudu, může uložit účastníku řízení, aby takové rozhodnutí vlastním návrhem vyvolal.*

[24] Z provedené rekapitulace vyplývá, že v této věci se jedná zejména o vyhodnocení, zda krajský soud správně zohlednil trestní rozsudek při posouzení toho, zda žalovaný správně vyměřil nadměrné odpočty za zdaňovací období září až listopad 2014 a za zdaňovací období březen 2015.

[25] Ke vztahu daňového a trestního řízení a souvisejícím otázkám se Nejvyšší správní soud již vyjádřil např. v rozsudku ze dne 27. 11. 2024, č. j. 2 Afs 257/2023-53. Uvedl, že světy daňového a trestního práva jsou oddělené a závěry učiněné orgány činnými

v trestním řízení nelze mechanicky aplikovat v daňovém řízení, byť se může jednat o stejné nebo související obchodní operace. Dále ovšem pokračoval:

> *„Zároveň ale platí, že pokud je pravomocným rozhodnutím soudu v trestním řízení rozhodnuto o tom, že se určitá osoba dopustila trestného činu, je správce daně vyslovením viny v trestním rozsudku vázán. Obdobné závěry platí i pro vázanost soudu při přezkumu rozhodnutí správního (daňového) orgánu, protože podle § 52 odst. 2 s. ř. s. je soud vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal. Pokud je tedy pravomocným rozhodnutím soudu v trestním řízení rozhodnuto o tom, že se určitá osoba dopustila trestného činu, který spočívá ve skutku, který je zároveň podstatný pro rozhodnutí v daňovém řízení, musí v takovém případě správce daně z tohoto závěru vycházet (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2015, č. j. 9 Afs 70/2014-204, bod 32, či ze dne 31. 5. 2017, č. j. 5 Afs 123/2016-28). Vyslovení viny v trestním řízení musí být respektováno ve všech dalších navazujících řízeních, včetně řízení před soudem, přičemž soud rozhodující ve správním soudnictví může k odsuzujícímu rozsudku trestního soudu přihlédnout i tehdy, pokud byl vydán po právní moci přezkoumávaného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2011, č. j. 4 Ads 35/2011-75, nebo ze dne 27. 4. 2023, č. j. 7 Afs 160/2021-89). Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že pro soud je závazný toliko výrok rozsudku, a to rozsudku odsuzujícího, který již nabyl právní moci (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Afs 33/2011-78). Navíc bude vždy nezbytné hledět na skutečnost, zdali byla vina obžalovaného zkonstatována po hlavním líčení, které je zpravidla těžištěm dokazování, či v rámci alternativního způsobu vyřízení trestních věcí (například skrze dohodu o vině a trestu). Pro správní soudy je závazná především skutková věta trestního rozsudku vyhlášeného po řádném hlavním líčení, která je součástí jeho výroku. Skutková věta představuje úplné slovní vyjádření posuzovaného skutku a obsahuje všechny relevantní okolnosti z hlediska použité právní kvalifikace. Takto již dříve judikatura Nejvyššího správního soudu konstatovala, že pokud byla některá sporná otázka vyřešena v trestním řízení, které splňuje ty nepřísnější požadavky kladené ústavním pořádkem na vedení řízení před orgány veřejné moci z hlediska práv dotčené osoby, nelze v daňovém řízení tvrdit, že skutková situace dané věci byla jiná (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2018, č. j. 6 Afs 257/2017-31, bod 17). Nejvyšší správní soud rovněž odmítl tezi, že by krajský soud mohl vycházet pouze z faktu, že byly naplněny znaky skutkové podstaty trestného činu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 6 As 173/2014-186, bod 43). Ve skutkové větě vymezené jednání, za které byl obžalovaný shledán vinným, je proto závazné pro daňové orgány i správní soudy.*
>
> *Nelze však přehlížet, že skutková věta musí obsahovat popis skutku tak, aby jednotlivé části odpovídaly příslušným znakům skutkové podstaty trestného činu, jímž byl obžalovaný uznán vinným, avšak nemusí odpovídat povaze a vymezení daňového podvodu v daňovém řízení. S ohledem na tuto skutečnost je povinností soudu rozhodujícího po vydání trestního rozsudku pečlivě posoudit, zdali jednání vytýkané daňovému subjektu v daňovém řízení skutečně plně odpovídá skutkové větě trestního rozsudku. Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 3. 2012, sp. zn. I. ÚS 1424/09 (bod 21), k vázanosti civilního soudu trestním rozsudkem uvedl,* že ‚z výroku o vině je pak nutno vycházet jako z celku a brát v úvahu jeho právní i skutkovou část s tím, že řeší naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu konkrétním jednáním pachatele. Rozsah vázanosti civilního soudu rozhodnutím o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, je tedy dán tím, do jaké míry jsou znaky skutkové podstaty trestného činu zároveň okolnostmi významnými pro rozhodnutí soudu v civilním řízení.' *Stejné se přiměřeně uplatní pro vázanost daňových orgánů*

> *a správních soudů odsuzujícím trestním rozsudkem. I zde bude nezbytné zkoumat, do jaké míry jsou znaky skutkové podstaty trestného činu a jednání vymezeného ve skutkové větě okolnostmi významnými pro daňové řízení.“*

[26] Z výše uvedených závěrů Nejvyšší správní soud vycházel při posouzení této věci. Zaměřil se proto v prvé řadě na to, zda znění skutkové věty trestního rozsudku odpovídá důsledkům v obnoveném daňovém řízení.

[27] Ze skutkové věty trestního rozsudku vyplývá, že okresní soud schválil dohodu o vině a trestu, dle které stěžovatelka ve zdaňovacích obdobích září až listopad 2014 a březen 2015 zcela záměrně s cílem vylákat nadměrný odpočet uplatnila nárok na odpočet DPH, když zahrnula do přijatých zdanitelných plnění faktury vystavené MARCEP č. 140FV0005, 140FV0012, 140FV0014, 140FV0015, 140FV0016, 140FV0017, 140FV0018, 140FV0019, 140FV0025, 140FV0030 a 140FV0031, čímž stěžovatelka spáchala zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku spáchaný ve spolupachatelství dle § 9 odst. 3 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim.

[28] Z rozhodnutí žalovaného v záhlaví uvedeného vyplývá, že v obnoveném řízení došlo v rozhodnutích správce daně k vyměření nadměrných odpočtů ve zdaňovacích obdobích září až listopad 2014 a březen 2015 v nižší výši, než byla původní hodnota nadměrných odpočtů, přičemž rozdíl vyměřených nadměrných odpočtů odpovídá výši daně z přidané hodnoty z faktur, které byly předmětem skutku v trestním rozsudku. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že jednání, za které byla stěžovatelka potrestána trestním rozsudkem, je významné pro daňové řízení, resp. soudní řízení správní, neboť v obou věcech se jedná o totožná plnění, resp. faktury.

[29] Závěr daňových orgánů, že stěžovatelka byla v uvedené věci vědomým účastníkem podvodu na DPH, tedy koresponduje se závěry trestního rozsudku, ve kterém byla stěžovatelce za totožné skutky schválena dohoda o vině a trestu.

[30] Krajský soud v bodu 20 napadeného rozsudku uvedl, že „*…trestní rozsudek neobsahuje odůvodnění. To je samozřejmě dáno způsobem, jakým došlo k rozhodnutí v trestním řízení. Žalobkyně a ostatní obvinění využili možnosti sjednat se státní zástupkyní dohodu o vině a trestu (§ 175a a násl. zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád), ve které podle § 175a odst. 6 písm. e) trestního řádu prohlásili, že spáchali stíhaný skutek. Při schvalování dohody o vině a trestu soudem pak obviněný prohlašuje, že spáchal stíhaný skutek a toto prohlášení činí dobrovolně, bez nátlaku a po poučení o právech na obhajobu [§ 314q odst. 3 písm. b) trestního řádu]. Proto soud v trestním řízení ani neprovádí dokazování (§ 314q odst. 5 trestního řádu) a skutek jako takový je prokázán zkrátka tím, že obvinění prohlásili, že spáchali stíhaný skutek. Z výroku trestního rozsudku lze ovšem jednoznačně učinit závěr, že pochybnosti žalovaného stran plnění poskytnutého společností MARCEP byly zcela oprávněné, žalobkyně od ní plnění nikdy nepřevzala, cena byla uměle navýšena a především, žalobkyně o tom všem věděla. To je v přímém rozporu s tím, co žalobkyně tvrdí v žalobě a co se snažila prokázat v daňovém řízení. Její veškerá argumentace je tak vyvrácena trestním rozsudkem.*“ S těmito závěry krajského

soudu se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje. Argumentace stěžovatelky, že vydáním trestního rozsudku dle § 314r trestního řádu, kterým okresní soud schválil dohodu o vině a trestu bez provedení dokazování, nemůže zpochybnit skutkové závěry trestního soudu.

[31] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce stěžovatelky, že k uzavření dohody o vině a trestu ji vedly důvody související s náročným trestním řízením, kdy se následně rozhodla pro uzavření dohody o vině a trestu zcela účelově, aby se vyhnula traumatizujícímu průběhu trestního řízení. V prvé řadě je třeba opětovně připomenout, že krajský soud byl podle § 52 odst. 2 s. ř. s. uvedeným trestním rozsudkem při svém rozhodování vázán a ani Nejvyšší správní soud závěry z trestního rozsudku nemůže hodnotit jinak. Námitky tohoto typu by stěžovatelka mohla přednést v trestním řízení, nikoliv až následně v řízení před správcem daně, resp. v řízení před správními soudy. Nejvyšší správní soud nad to doplňuje, že stěžovatelka k předmětné námitce neuvedla žádné důkazy či indicie, které by podporovaly relevantnost její námitky. Jak již Nejvyšší správní soud opakovaně konstatoval, podle § 52 s. ř. s. platí, že jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení (viz např. rozsudek NSS ze dne 15. 11. 2021, č. j. 4 Azs 329/2021-40). V uvedené věci tak lze souhlasit s vyjádřením žalovaného, že uvedenou situaci lze považovat za velmi nepravděpodobnou. Považovala-li by se stěžovatelka za nevinnou, spíše by byla motivována k dosažení zproštění obžaloby u trestního soudu namísto doznání se k trestné činnosti a k přijetí trestu v rámci uzavřené dohody o vině a trestu.

[32] Nejvyšší správní soud uvedl ve svém rozhodnutí ze dne 20. 11. 2025, č. j. 4 Afs 92/2025-36, s odkazem na svou dřívější judikaturu, že *„pokud je pravomocným rozhodnutím soudu v trestním řízení rozhodnuto o tom, že se určitá osoba dopustila trestného činu, který spočívá ve skutku, který je zároveň podstatný pro rozhodnutí v daňovém řízení, pak správce daně musí z tohoto závěru vycházet“*. V posuzované věci je tak na místě podle § 52 odst. 2 s. ř. s. vycházet z trestního rozsudku, neboť jak již bylo uvedeno výše, krajský soud hodnotil tytéž podklady (faktury), které byly hodnoceny též v trestním řízení. Proto neobstojí námitka stěžovatelky, že je rozsudek nepřezkoumatelný a že ve věci nebyl náležitě zjištěn a hodnocen skutkový stav. Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje s postupem krajského soudu, který při svém rozhodování zohlednil trestní rozsudek při rozhodnutí o žalobě stěžovatelky.

[33] Nejvyšší správní soud v této souvislosti pro úplnost konstatuje, že krajský soud náležitě posoudil, zda žalovaný prokázal existenci objektivních skutkových okolností svědčících o vědomosti stěžovatelky o její účasti na daňovém podvodu, a své závěry přehledně, srozumitelně, pečlivě, logicky a řádně zdůvodnil. Soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33). Nejvyšší správní soud dále již v rozsudku ze dne 23. 11. 2017, č.j. 1 As 299/2016-59, vyslovil, že *„rozsah reakce soudu na konkrétní námitky by měl být co*

do šíře odůvodnění přiměřený. Soudy proto nemusejí odpovědět na každou jednotlivou dílčí argumentaci, zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13)." Ústavní soud v bodě 68 nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, pak výstižně uvádí, že „[n]*ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*" Krajský soud tedy nijak nepochybil, pokud se detailně nezabýval každým jednotlivým argumentem, kterým stěžovatelka dovozovala, že žalovaný neprokázal její vědomou účast na daňovém podvodu, jestliže dospěl ke (správnému) závěru, že tento závěr je naopak zcela dostatečně prokázán trestním rozsudkem.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[34] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelkou uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[35] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2026

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu